

Αλληλεγγύη σημαίνει διάλυση του συστήματος παντού

Ένα νέο κίνημα αλληλεγγύης ανατέλλει. Από το Λος Άντζελες ως το Σάο Πάολο, από τη Μιννεάπολη ως το Λονδίνο, το σύνθημα «Οι ζωές των μαύρων έχουν αξία» είναι ένας λυγμός και μια απαίτηση που ακούγεται σε όλο τον κόσμο. Το μήνυμα αυτού του κινήματος είναι δυναμικά απλό: σταματήστε να σκοτώνετε τους μαύρους – στα σπίτια τους, στους δρόμους και καθώς διασχίζουν τη θάλασσα αναζητώντας ασφαλέστερες ακτές. Εντούτοις, μέσα στην απλότητά του, εμπεριέχει τον σπόρο για έναν ριζοσπαστικό μετασχηματισμό του παγκόσμιου συστήματός μας, για την εξέγερση απέναντι στο συστηματοποιημένο ρατσισμό, ώστε να ανθήσει η συλλογική απελευθέρωση παντού.

Την τελευταία δεκαετία γίναμε μάρτυρες μιας απότομης στροφής προς δύο τρομακτικές κατευθύνσεις: της εσωστρέφειας και της καταστολής. Μια νέα συμμαχία απολυταρχικών έχει αντικαταστήσει τη διεθνή συνεργασία με το εθνικό κράτος και τους ξεπερασμένους μύθους περί «αίματος και γής». Νέες τεχνολογίες παρακολούθησης έχουν αυστηροποιήσει και στρατιωτικοποιήσει τον κρατικό έλεγχο πάνω στις κοινότητές μας. Και ο ερχομός της πανδημίας του κορονοϊού μας έχει επιβάλει περαιτέρω απομόνωση, εισάγοντας – σε ορισμένες περιπτώσεις – την απειλή μιας μόνιμης κατάστασης εξαίρεσης και του στρατιωτικού νόμου που τη συνοδεύει.

Κινήματα διαμαρτυρίας «ανατέλλουν» και εκδηλώνονται σε όλον τον κόσμο. Στους δρόμους του Σαντιάγο, νεαροί Χιλιανοί διαδήλωσαν ενάντια στις εκτεταμένες συνθήκες φτώχειας, ακρίβειας και αστυνομικής βίας. Στην Ινδία απ' άκρου εις άκρον, εκατομμύρια ακτιβιστές εναντιώθηκαν στον ρατσισμό και στη βία της κυβέρνησης Modi σε βάρος των Μουσουλμάνων. Και στον Λίβανο, διαδηλωτές απήφησαν την απαγόρευση κυκλοφορίας για να απαιτήσουν στοιχειώδη πρόσβαση σε φαγητό, νερό, περίθαλψη και εκπαίδευση.

Σε αυτές τις παγκόσμιες συνθήκες ξέσπασαν και οι διαδηλώσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εντούτοις, υπάρχει κάτι ιδιαίτερο σε αυτές τις διαδηλώσεις – ότι αν μη τι άλλο εκφράζουν μια βαθιά ρωγμή στο δόγμα του «αμερικανικού εξαιρετισμού». Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε εν προκειμένω την υποκρισία του ηγεμόνα, που περηφανεύεται στον κόσμο για το «αποστολή εξετελέσθη» και για τις ελευθερίες που αναστέλλονται, καθώς καταπιέζονται οι μαύροι, οι καφέ και οι γηγενείς πληθυσμοί. Και δεν πρέπει να παραβλέψουμε τη χαραμάδα που άνοιξαν αυτές οι διαδηλώσεις για να ξεμπερδέψουμε με αυτή την ηγεμονική δύναμη και να προχωρήσουμε προς έναν κόσμο αποαποικιοποιημένο και πολυπολικό.

Μια χαραμάδα είναι μια χαραμάδα – όχι μια βεβαιότητα. Οι σκηνές που έχουν αναδυθεί από αυτές τις διαδηλώσεις σε διεθνές επίπεδο μαρτυρούν ότι το σύστημα βρίσκεται σε σημείο καμπίς. Αλλά δεν υπάρχει καμία εγγύηση για το ποια κατεύθυνση θα πάρει. Θα ήταν θανάσιμο λάθος να υποτιμήσουμε τις δυνάμεις της αντίδρασης και την ικανότητά τους να αξιοποιήσουν την παρούσα ευκαιρία για να προωθήσουν το όραμα καταστολής, το «νόμος και τάξη», όπως τόσο περιεκτικά «τιτίβισε» ο Πρόεδρος Τραμπ.

..

Να μάθουμε ο ένας από τους αγώνες του άλλου ενάντια στην κρατική βία, όπως στην περίπτωση των Λιβανέζων ακτιβιστών που συνέταξαν έναν οδηγό για τους διαδηλωτές στις ΗΠΑ. Να προσφέρουμε πόρους, όπου είναι δυνατόν, για να στηρίξουμε τα θύματα της αστυνομικής βίας και τις οικογένειές τους. Να αναγνωρίζουμε τους αντίστοιχους ρόλους

μας σε αυτό το παγκόσμιο σύστημα – οπουδήποτε κι αν ζούμε – και να αποδίδουμε δικαιοσύνη στις δικές μας κοινότητες.

Η αλληλεγγύη δεν παίρνει μια μορφή. Εξαιρετικά συχνά, εκδηλώσεις οργής για όσα συμβαίνουν «εκεί πέρα» λειτουργούν ως πρόσχημα για να αγνοήσουμε, να απορρίψουμε, ή αλλιώς να ελαχιστοποιήσουμε την τελετουργική βία που εκδηλώνεται εδώ πέρα. Ευρωπαίοι που διαδηλώνουν για να αποσυρθεί η αστυνομία της Μιννεάπολης μπορεί να απαιτήσουν οι δικές τους κυβερνήσεις να αποσύρουν την Frontex, την συνοριοφυλακή της ΕΕ που είναι υπεύθυνη για τις παράνομες κρατήσεις και απελάσεις σε όλη τη Μεσόγειο.

Το ίδιο ισχύει και προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η επέκταση της αμερικανικής αυτοκρατορίας μέσω της απεριόριστης χρηματοδότησης της στρατιωτικής της βιομηχανίας έχει γυρίσει μπούμερανγκ, οπλίζοντας τις τοπικές αστυνομικές δυνάμεις με τον ίδιο εξοπλισμό που οι ΗΠΑ έχουν αξιοποιήσει στους χωρίς τέλος πολέμους της στο εξωτερικό. Αν οι διαδηλώσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες δώσουν μια νέα αίσθηση αλληλεγγύης μεταξύ των πολιτών τους, τότε πρέπει να επεκταθούν σε όλους τους πληθυσμούς που έχουν υποφέρει από την επεκτατική επιθετικότητα και την παρατεινόμενη κατοχή των ΗΠΑ – ιδίως σε αυτούς τους γηγενείς πληθυσμούς που χάρη στον εξοβελισμό τους το ίδιο το έθνος ιδρύθηκε.

Η υποδομή της ρατσιστικής αστυνόμευσης είναι ήδη διεθνής. Οι υπηρεσίες επιβολής της τάξης στις ΗΠΑ εκπαιδεύονται από τον ισραηλινό στρατό. Οι κατασκευαστές όπλων των ΗΠΑ προμηθεύουν τις αστυνομικές δυνάμεις της Βραζιλίας. Αμερικάνικες εταιρείες προμηθεύουν την κυβέρνηση της Ινδίας με τεχνολογία παρακολούθησης. Και οι αμερικανικές μέθοδοι ελέγχου και σωματικής έρευνας σε μειονοτικές γειτονιές έχουν εξαχθεί σε όλον τον κόσμο.